

[Statsministeren]

viklingsproces, at økonomisk effektivitet og sociale fremskridt ikke er modsætninger, men hinandens forudsætninger, at markedsøkonomiens usynlige hånd må arbejde sammen med det politiske demokratis synlige hånd, og at europæisk samarbejde og koordinationen er selve nøglen til at drage fordel af den fælles europæiske økonomi, som er skabt gennem ganske mange års samarbejde.

Jeg tror, at mange har glemt en enkelt vigtig kendsgerning i en til tider vel teknisk betonet Europadebat, men kendsgerningen er jo, at samhandelen mellem de europæiske lande er forøget massivt gennem de seneste 25 til 30 år, mens handelen med resten af verden i det store og hele er forblevet uændret på det forholdsvis lave niveau svarende til ca. 7 pct. af alt det, vi producerer.

Det viser trods alt også, at det store positive resultat, EF og EFTA har opnået ved at fjerne handelshindringer i det økonomiske samarbejde indtil, er slået igennem, har virket, har givet resultater.

Derfor må Europa drage fuld nytte af de muligheder, det indre marked giver os alle, i stedet for at hænge fast i de begrænsninger, hvert enkelt land i sig selv står over for.

De europæiske lande er dybt afhængige af den internationale handel. Det er naturligvis derfor, at de enkelte lande har besvær med at igangsætte tilstrækkelig omfattende midler til at stimulere den økonomiske udvikling. Men hvis vi tager Europa som helhed, er situationen anderledes. Som jeg sagde det: Kun en mindre del af alle investeringer og aktiviteter svarende til 7 pct. kommer fra lande uden for Europa. Mere end 90 pct. af alle vores behov opfyldes af produktion i Europa. Den kendsgerning er fundamental for den økonomiske politik. En ny retning for Europas økonomiske og beskæftigelsesmæssige politik må derfor baseres på det indre markeds muligheder og ikke på det enkelte lands begrænsninger.

Den viden, vi i dag besidder, viser os, at den nuværende stagnation i Europa ikke afhænger af generelle internationale forstyrrelser og kriser, som det var tilfældet i midten af 1970'erne eller begyndelsen af 1980'erne. Den økonomiske stagnationsperiode, som har ramt Europa, skyldes udviklingstræk inden for Europas egne grænser. Det er derfor også her i Europa, vi må finde løsningerne på problemerne. Det er ko-

ordineret, stærkere europæiske fællesaktioner, der skal til for at løfte os alle over de enkelte landes begrænsninger og udnytte mulighederne i den stadig tættere sammenhængende europæiske økonomi.

Her er vi først for alvor lige begyndt i det europæiske samarbejde. EF's vækstinitiativer tager som bekendt udgangspunkt i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Edinburgh i december sidste år.

Ved Det Europæiske Råds møde i juni blev Fællesskabsinitiativerne udvidet. Den midlertidige lånefacilitet under Den Europæiske Investeringsbank blev forhøjet fra 5 til 8 mia. ecu. Ved det seneste møde i Det Europæiske Råd i Bruxelles besluttede vi at udvide anvendelsesområdet til også at omfatte transportsektoren, energiproduktionen og byfornyelsen.

Den vigtigste del af Fællesskabets vækstinitiativer foregår på det nationale plan. Det er positivt, at man – jeg føler mig næsten fristet til at tilføje i det mindste – i de fleste medlemslande har forstået sammenhængen mellem større statsunderskud og større arbejdsløshed – en sammenhæng, man ikke søger at modvirke med nye omfattende besparelser.

Det er positivt, fordi de lavere skatteindtægter og øgede udgifter bidrager til at lægge en bund under tilbageslaget. Fremrykning af offentlige investeringer er højt prioriteret i næsten alle medlemslande. Samtidig er fremme af private investeringer centralt i mange medlemslande, men det er ikke tilstrækkeligt med det, der er sket. Der skal flere initiativer til at give et nyt opsving tilstrækkelig styrke.

Men dialog er nu engang forudsætningen for den politiske proces. Hvor der i Fællesskabet før var en rungende tavshed, er der i dag en særdeles livlig dialog om arbejdsløsheden – ikke mindst takket være indsatsen under det danske formandskab.

I dag erkendes arbejdsløsheden som Fællesskabets største problem, men realistisk set ikke som et problem, der kan løses nemt og hurtigt.

Ved Det Europæiske Råds møde i København i juni blev Kommissionen bedt om at udarbejde en hvidbog om en strategi, der kan genetablere en bæredygtig vækst, styrke konkurrenceevnen og nedbringe arbejdsløsheden. Vi venter, at den hvidbog bliver vedtaget den 5. december. I hvidbogen vil bl.a. blive fremhævet, at det vil være nødvendigt at øge fleksibiliteten på arbejdsmarkedet.